

onderzoek werden de werkzaamheden van [REDACTED] gestaakt en werd eiser door [REDACTED] overgenomen om aan een nieuw wetenschappelijk project te werken. Eisers zus woont sinds 2014 in Nederland en eiser heeft een Nederlandse vriendin.

1.1 Aan eiser is bij kennisgeving van 12 mei 2016 een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'arbeid als kennismigrant' verleend. Deze vergunning was geldig van 13 november 2015 tot 31 mei 2016. Bij beschikking van 12 mei 2016 is aan eiser eenzelfde vergunning verleend, geldig van 13 november 2015 tot 31 mei 2021. Deze aanvragen waren namens het bedrijf [REDACTED] gedaan, een erkend referent. Op 30 januari 2020 heeft [REDACTED] laten weten dat eiser per 1 december 2019 niet meer werkzaam is voor [REDACTED]. Op 6 december 2019 heeft [REDACTED] in een notificatiemelding laten weten dat eiser per 1 december 2019 weer bij hen in dienst is getreden. Uit Suwinet is gebleken dat eiser in de periode van 1 juli 2018 tot 30 november 2019 heeft gewerkt bij [REDACTED] is niet erkend als referent voor kennismigranten in de zin van de Vw¹, maar enkel voor wetenschappelijk onderzoekers. Daarom heeft verweerder op 13 februari 2020 laten weten voornemens te zijn eisers verblijfsvergunning met terugwerkende kracht in te trekken vanaf 1 juli 2018.

Procesbelang

2. De rechtbank stelt vast dat uit het dossier is gebleken dat in het besluit van 26 oktober 2020 aan eiser een verblijfsvergunning is verleend onder de beperking 'arbeid als kennismigrant' voor de periode van 27 juli 2020 tot 27 juli 2025. Eiser heeft echter nog belang bij deze procedure, omdat door de intrekking van de verblijfsvergunning een zogenaamd verblijfs gat is ontstaan. Ter beoordeling ligt nu dus voor of verweerder de verblijfsvergunning van eiser met terugwerkende kracht mocht intrekken

Bestreden besluit

3. Verweerder heeft de verblijfsvergunning van eiser ingetrokken omdat eiser niet voldeed aan de beperkingen waaronder de vergunning was verleend. Eiser heeft namelijk van 1 juli 2018 tot 30 november 2019 gewerkt bij [REDACTED] welk bedrijf alleen erkend is als referent voor wetenschappelijke onderzoekers en niet erkend is als referent voor kennismigranten. [REDACTED] kon dus geen gebruik maken van de kennismigrantenregeling. Daarnaast voldeed eisers salaris niet aan het normbedrag toen hij per 1 december 2019 bij [REDACTED] in dienst trad. Verweerder heeft ook overwogen dat eiser een nieuwe verblijfsvergunning kan aanvragen en dat niet is gebleken dat het besluit onevenredig is

Bespreking van het beroep

4. De rechtbank vindt het belangrijk om vooraf op te merken dat eiser zeer uitgebreide gronden van beroep heeft ingediend op 16 december 2020. Eiser heeft deze gronden op 18 maart 2022 aangevuld. Verweerder heeft weliswaar per brief op 31 maart 2022 gemeld niet ter zitting te zullen verschijnen, maar heeft niet door middel van een verweerschrift op de gronden gereageerd. Deze handelwijze komt voor rekening en risico van verweerder.

Periode bij [REDACTED] van 1 juli 2018 tot 30 november 2019

¹ Vreemdelingenwet 2000.

5. Naar het oordeel van de rechtbank staat vast dat eiser in de periode van 1 juli 2018 tot 30 november 2019 niet heeft voldaan aan de voorwaarden waaronder zijn verblijfsvergunning was verleend. Immers, gedurende die periode heeft eiser gewerkt bij [REDACTED] is geen erkend referent voor kennismigranten. [REDACTED] is weliswaar erkend referent voor wetenschappelijke onderzoekers, maar eiser had gedurende die periode geen verblijfsvergunning onder die beperking. Daarmee is in die periode niet aan de voorwaarden voldaan.

5.1 Eiser stelt dat [REDACTED] weliswaar geen erkend referent was voor kennismigranten, maar wel voor wetenschappelijke onderzoekers en dat [REDACTED] dat ten onrechte niet heeft onderkend bij het in dienst nemen van eiser. Daarbij komt ook dat [REDACTED] erkenning als referent heeft aangevraagd, op advies van twee deskundige partijen, om eiser volgens de voorgeschreven wijze in dienst te kunnen nemen en die procedure overgelaten aan de deskundigen. Dat door die deskundigen per abuis is verzuimd om eisers verblijfsvergunning te wijzigen is niet te wijten aan eiser of [REDACTED]. Nu eiser en [REDACTED] niet verwijtbaar hebben gehandeld, kan dat niet voor eisers rekening komen. Daarnaast was [REDACTED] wel een erkend referent, en dus beoordeeld op betrouwbaarheid, continuïteit en solvabiliteit en op de aanvullende voorwaarden. Dit is een andere situatie dan als er helemaal geen beoordeling had plaatsgevonden. Bij de beoordeling van referenten voor onderzoek worden extra voorwaarden gesteld en geldt zelfs een zwaardere beoordeling in vergelijking met die voor arbeidsreferenten. Het verschil tussen het verblijfsdoel arbeid en onderzoek is nihil, waardoor ook niet valt in te zien waarom in eisers geval de nadelige gevolgen in verhouding staan tot het te dienen doel van het strikt hanteren van erkend referentschap. In dit verband is ook belangrijk dat [REDACTED] een dochteronderneming is van [REDACTED] die wel erkend referent is voor kennismigranten. Eiser stelt dat verweerder dit ten onrechte niet heeft betrokken in zijn belangenafweging.

5.2 De rechtbank oordeelt als volgt. Gelet op hetgeen door eiser is aangevoerd is de rechtbank met eiser van oordeel dat de belangenafweging niet toereikend is. Eiser heeft namelijk in zijn beroepschrift, en met name in zijn aanvullend beroepschrift, uitgebreid en gemotiveerd gewezen op het Unierechtelijke evenredigheidsbeginsel, bezien in het licht van recente Afdelingsjurisprudentie.² Verweerder heeft hier niet op gereageerd. Eiser heeft dit ook in het bezwaar aangekaart, maar verweerder heeft in het bestreden besluit enkel overwogen dat er geen Unierechtelijke evenredigheidstoets hoeft plaats te vinden en dat de nationaalrechtelijke evenredigheidstoets is toegepast. Echter, dit besluit dateert van voor de jurisprudentie waar eiser op heeft gewezen. Gelet hierop is er sprake van een motiveringsgebrek en slaagt de beroepsgrond.

5.3 Eiser heeft daarbij ook een uitgebreid beroep gedaan op het gelijkheidsbeginsel waarbij hij zaaknummers, v-nummers, initialen van de vreemdelingen en de strekking van de zaken heeft genoemd. Hier zaten ook zaken bij waar sprake was van werkzaamheden bij een niet-erkend referent waar de bezwaren tegen de intrekking van de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'arbeid als kennismigrant' wel gegrond waren verklaard. Verweerder heeft hier niet op gereageerd, waardoor het beroep, voor zover dat ziet op deze periode, ook om deze reden slaagt.

Periode bij [REDACTED] vanaf 1 december 2019

² Uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 2 februari 2022 (ECLI:NL:RVS:2022:285).

6. Eiser heeft erop gewezen dat [REDACTED] op 3 juni 2020 heeft laten weten het salaris van eiser met terugwerkende kracht, met ingang van 1 december 2019, te verhogen naar €4.500,- en per 1 januari 2020 naar €4.612,-, waarmee eiser wel voldeed aan het toen geldende salariscriterium. Verweerder heeft in het bestreden besluit erkend dat de salarisverhoging een reparatie is, waardoor het 'gebrek' dat eiser niet voldeed aan het salariscriterium gerepareerd is. Daarnaast werd eiser in het bestreden besluit pas geconfronteerd met het feit dat eiser vanwege het verblijfsgebrek niet meer onder het verlaagde salariscriterium viel. Dit kan [REDACTED] noch eiser worden verweten. Op het moment dat eiser in dienst trad, viel hij wel onder het verlaagde salariscriterium omdat zijn verblijfsvergunning nog niet was ingetrokken. De intrekkingbeslissing maakt dat hij niet meer aan de voorwaarden voldeed. Het hogere salariscriterium was pas vanaf 13 mei 2020 met terugwerkende kracht op eiser van toepassing omdat toen een verblijfsgebrek was vastgesteld. Verweerder had daarmee rekening moeten houden, evenals met het feit dat [REDACTED] ook met terugwerkende kracht reparatie aanbood en niet eerder rekening had kunnen houden met het hogere salariscriterium. Dat het salaris is gerepareerd zou een reden moeten zijn om de verblijfsvergunning niet in te trekken voor de periode dat eiser bij [REDACTED] werkte. Het beleid van verweerder is onredelijk en het beleid heeft onvoorzienbare gevolgen voor de werknemer. Daarnaast ziet verweerder normaal wel af van intrekkingbeslissingen als een salaris wordt hersteld. Intrekking zou in dit geval in strijd zijn met het vertrouwens-, rechtszekerheids- en gelijkheidsbeginsel.

6.1 Verweerder heeft zich in het primaire besluit op het standpunt gesteld dat, hoewel [REDACTED] voor kennismigranten is erkend, eiser niet voldeed aan het salariscriterium gedurende die periode en dus niet aan de beperking waaronder zijn verblijfsvergunning was verleend. Verweerder heeft hier in het bestreden besluit aan toegevoegd dat eiser niet elke maand heeft voldaan aan het geldende salariscriterium en een reparatie achteraf niet tot gevolg heeft dat eiser met terugwerkende kracht wel aan de voorwaarden voldoet. Volgens verweerder is het van belang om de regels strikt toe te passen, ter voorkoming van misbruik.

6.2 De rechtbank overweegt als volgt. Eiser heeft in de aanvullende beroepsgronden een gemotiveerd beroep gedaan op het gelijkheidsbeginsel, waarbij eiser een aantal zaken met zaaknummers, v-nummers, initialen van de vreemdelingen en strekking van de zaken heeft benoemd. Daarbij is ook een zaak genoemd waar het voornemen tot intrekking niet is uitgevoerd terwijl sprake was van onregelmatige salarisbetalingen (zoals te laag en te laat). Verweerder heeft hier niet op gereageerd. Reeds om die reden is het beroep gegrond voor zover dat ziet op de periode vanaf 1 december 2019.

6.3 Daarnaast overweegt de rechtbank dat verweerder gevolgd kan worden in zijn standpunt dat het belangrijk is dat de regels omtrent de kennismigrantenregeling strikt moeten worden gevolgd, met name om misbruik te voorkomen. Echter, in dit geval ziet de rechtbank niet in waarom verweerder de salarisverhoging met terugwerkende kracht niet afdoende vindt om te concluderen dat eiser vanaf 1 december 2019 aan voorwaarden van de regeling heeft voldaan. Daartoe overweegt de rechtbank dat er eerst door het primaire besluit van 13 mei 2020 een verblijfsgebrek is ontstaan op grond waarvan de werkgever niet langer kon volstaan met het verlaagde salariscriterium. Direct daarop heeft eisers werkgever het salaris met terugwerkende kracht verhoogd tot het geldende normbedrag. Daarnaast acht de rechtbank het van belang dat eiser al jaren voor [REDACTED] werkt en dat er in eisers geval geen enkele sprake is van (een poging tot) het omzeilen van de salariscriteria die de kennismigrantenregeling stelt. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder ook om deze reden ten onrechte geoordeeld dat eiser per 1 december 2019 niet aan de voorwaarden voldeed. Ook om deze reden slaagt de beroepsgrond.

Conclusie

7. Het beroep is gegrond wegens strijd met de artikelen 3:4, eerste lid en 7:12, eerste lid van de Awb³. Het bestreden besluit wordt vernietigd. De rechtbank ziet geen aanleiding om zelf in de zaak te voorzien of een bestuurlijke lus toe te passen. Het is aan verweerder om deugdelijk te motiveren. Verweerder zal een nieuw besluit moeten nemen op het bezwaar met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. De rechtbank stelt daarbij een termijn van zes weken.

8. Omdat het beroep gegrond is zal de rechtbank verweerder veroordelen in de door eiser gemaakte proceskosten. Deze kosten stelt de rechtbank op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vast op € 1.518,- (1 punt voor het indienen van het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting met een waarde per punt van € 759,- en een wegingsfactor 1).

9. De rechtbank gaat er tenslotte vanuit dat verweerder, gelet op artikel 8:41, zevende lid, van de Awb en artikel 8:82, vijfde lid, van de Awb, het door eiser betaalde griffierecht van € 178,- aan hem zal vergoeden.

Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- draagt verweerder op om binnen zes weken een nieuw besluit te nemen op het bezwaar met inachtneming van deze uitspraak;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiseres tot een bedrag van € 1.518,-.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.B. Klaus, rechter, in aanwezigheid van mr. A. Lopar, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 10 mei 2022.

griffie

afschrift verzonden aan partijen op: **10 MEI 2022**

Coll:

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

³ Algemene wet bestuursrecht

